

Udgiver: Peter Ebbeson.

John Thordmortons Mand.

Med Maurice K. Thordmortons Død, der den 8de December, blev dræbt i Birmingham, Ala., hvor han forloste sig at holde en Rob borte fra Jænglet, fortæller en Historie, om dennes Dødel, John Thordmorton, saa forunderligt at aldrig har paa nogen Theater Scene været fremstillet noget lignende, og som alt fire Gange er bleven kaldt til Huskommission, ved en sørgelig Historie, for dem som minst holder af at høre den.

Det er næsten 40 Aar siden at John Thordmorton, Søn af Aris Thordmorton, og Dødel af den unge Mand der blev dræbt i Birmingham, var en af de ledende Mand imellem det gamle Sydens bedre Selskabs Kredse. Han var rig og smuk, var godhjertet, hjælpsom, samt en ægte Type af Sydens Herrer. Han var i Ægteskab med næsten alle de bedre og velbekendte Familier i New Orleans og Louisville og da han kom, tilbage fra sine Studier, laa foran ham, tilfølgende, en Fremtid fuld af Haab og Lykke; han forsynede sig vel, og da han var en velkommen Gæst hvor end han kom saa gif Eiden for ham meget godt.

Hvad Tid han blev besjendt med Ellen Godwin ved ingen og det forunderlige Liv de siden levede aabenbarede ikke den Hemmelighed, som de bar paa, men fulgte dem begge i Graven. Ellen Godwin levede nær Louisville og var meget bekendt for sin Ækthed og sit milde, kjerlige Væsen; Hun var ud af en god Familie og ejede i hendes eget Navn en liden Formue. Thordmortons Venner saa dem for en Tid at være meget sammen og saa pludselig saas de ikke mere i hinandens Selskab. Thordmorton forlod Louisville og rejste paa en Jernvejstur paa flere Maanedre.

En stormfuld Vinteraften i Januar Maaned kom han tilbage; Sneen feg udenfor mod Vindstuderne medens Folk udenfor stræbte for at komme ind til de varme Kaffelovne. Thordmorton begav sig til „Gault Houfe“, som ejedes af hans Fader, da han kom op paa sit Værelse, som han tilfølgende til at kaste et Blik ud af Vinduet tovers over Gaden, hvor han saa en Kvinde, saa ubevogelig, som en Statue. Stjont han ikke kunde se hendes Ansigt kjendte han dog hendes Stikkelse og Figur. Hun stod der saa stille lig et Gjenfærd; han blev forundret og stod og betragtede hende for flere Timer. Det var den første Aften Thordmortons Mand var set. Det var hans en Begyndelse af hvad som for 20 Aar vilde følge ham uforstyret. Den mørke, sortklædte Stikkelse, som han saa fra sit Vindue i Hotelet vilde følge ham over alt paa Jorden, den vilde følge ham i Middagsstundens Sollys saa vel som i den mørkeste Time af Natten, han vilde saa se den i hver By i Europa, den vilde følge ham tat bagefter og være med ham i de mest hemmelige Ojeblikke, den vilde blande sig med hans egen Skygge saaledes, at han til tænkte, at hans Forstand var ved at følge ham eller om ikke begge Skygger var en og den samme. Det var forryddet at han prøvede paa, at stille sig fra den sorte Stikkelse ved at rejse over Havets Bunde, den fulgte ham og fra den Kolde, stormfulde Januar Aften John Thordmorton var aldrig alene.

Det var forunderligt saaledes som hun kunde udfinde hans Planer til enhver Tid. Om han øjeblikkelig besluttede sig til at aflægge et Besøg eller gaa til et Selskab; da vilde hun, naar han stod ud af sin Vogn, være staaende paa den modsatte Side af Gaden. Om hun for Dage opholdt sig paa sit Værelse og da i Nattens Stilhed vilde snige sig bort ud af en Sidedør, da var hun straks hos ham; hendes Nærvarrelse paa Gaden blev saa almindelig at Folk i Louisville blot saa paa hende og ilede forbi. Som Maarene spandt hen blev hendes Navn forglemt og hun kjendtes kun som John Thordmortons Mand. Sometheder, medens hun ventede paa ham, vilde Drengene faales om hende og raabe og strige efter hende; men hun klagede aldrig, og ingen nogenstunde hørte Lyden af hendes Siemme. Først lo Thordmorton kuns beres og sagde at han kunde holde det ud saalænge han kunde; men tilfølgende blev det en dødelig Forbrydelse blot at nævne det i hans Nærvarrelse, hvorfor han ogsaa besluttede sig til at rejse til Europa. Thordmorton gjorde Forberedelser til Rejsen i al Stilhed og fortalte det ej engang til sine mest intime Venner og sølte sig først vel da han landede i England og begav sig ret til London, den første Person

han saa da han steg af Toget var Ellen Godwin. Thordmorton kydede straks til Paris og tænkte at han vilde tabe hende der; men han fulgte ham hvor han gif, enten det var i Selskab, i Klubben eller i Theatret, han kunde ikke dreje sig og se bagom uden at hun var der flere, andre Byer rejste han til, men hun fulgte ham overalt, og tilfølgende vendte han tilbage til Louisville og begyndte at leve paa sin gamle Maade.

Thordmorton klagede over at han var tænket til et Lig, at hans Liv var forspildt og at aldrig havde nogen levende Mand for været dømt til at hente sine Dage saaledes som han. At gifte sig tænkte han ikke mere paa, da ingen Kvinde mere vilde ham nogen Venlighed. Tilfølgende besluttede han at frigjøre sig for den sorte Stikkelse, og en Aften henvend Kl. 12 som han gif hjemad igennem en ikke meget befærdet Gade saa han over sine Skulder sin „Mand“ følge sig i Tanshed. Da han kom til en mørk Allee, ventede han til hun kom nær, da sprang han hen imod hende, slog Støret, som hun bar, tilside og slæbte hende hen til den nærmeste Egetepel. „Hvorfor følger du mig?“ spurgte han, hun svarede ikke; han tog hende endnu fastere i Struben og drog sin Dalk. Ellen gjorde ingen Modstand; men sagde bare: „Drab mig John, men lys mig først!“ Thordmorton kastede Dalken fra sig, gav slip paa hende og løb sin Vej.

I Længden kunde Thordmorton ikke holde det ud, og ved hans Foranstaltning fik han hende arresteret for Tyveri. Det gamle Raadhus i Louisville, hvori Henry Clay og Crittenden havde haft mangen haard Kamp for mange Aar siden, var saa fuld ved hendes Forhør, som det aldrig havde været før eller siden. De bedste Sagsførere var engageret paa begge Sider, og Vidnesbyrder, som hun afslagde, var af den mest forstandige Karakter. Flere Digte og andre Stykker skreue af hende, blev oplæst for Retsningsmændene, og tilfølgende fremkom hendes Sagsfører, den veltalende Sig Parsons, til hendes Forsvar. I fire uafbrudte Timer talte han, og da han var færdig, erklærede Dommerne hende for uskyldig og at have fuld Fornuft. Saa Maanedre efter blev Parsons valgt til Kongressen for sin udmærkede Talestil.

Fra den Dag, da hun blev frikendt, fulgte Ellen Godwin aldrig Thordmorton, som rejste fra Byen til en Plantage, som han ejede i Mississippi, hvor han saa Aar efter døde.

Efter Thordmortons Død blev Ellen Godwin svagere og svagere; den Styrke, som havde baaret hende oppe gennem hendes haardt prøvede Liv, gav mere og mere efter. Ellen skrev en Historie af sit Liv, for hvilken et Bogtrykkerfirma i Chicago købte hende \$10,000, men hun afflog Tilbudet og sagde, at den skulde begravnes sammen med hende.

En Dag gif hun ud til „Cave Hill“ Kirkegaard, en af de smukkeste Begravel-

sespladse i Verden, udenfor Louisville, og fortalte sin Søster, som havde fulgt hende med en trofast Hengivenhed gennem Livet, at paa en vis angivet Plads ønskede hun at blive begravet, slædt i hvidt, som en Brud, med alle sine Bøger, indeholdende de haarde Prøver og den Uret, som hun havde lidt. En Uge efter blev hun lagt til Hvile der, og en liden Marmorsten ved Gravens Hovedende er Alt, som fortæller Historien om hendes mest forunderlige Liv.

De trætte Moder.

Derfor der er nogen i vor Dørgangskreds eller Familie, som fortjener Hengivenhed og Opmuntring, saa er det den trætte, sluttige Moder. Hun fortjener al den Hengivenhed, som et opofrende Arbejde, utrættelig Omfjorg og uudsømmelig Kjerlighed i saa høj Grad har skraa paa.

Enhver, der har seet en Moders sluttige Haand og travle Strid den hele Dag, — og hvem har ikke som ung eller gammel seet det? — vil have Erfaring for, hvor store Læs hun trækker, og hvor mange tunge Byrder hun har at bære. Der udtæves et stort Talent til at „administrere“ godt, og dette Talent kan man faa alle Modre maa anstaa sig, om Husstellet skal gaa og Familiens talrige Behov tilfredstilles. Hendes Tanker er stadig i Virksomhed — ikke med vidtrækkende Planer og geniale Ideer, — men med en Ubøielighed af Æmning, som skal gjøres, og med end flere som ikke skal forsvømmes. Naar alt gaar sin rolige, jævne Gang, mærkes intet eller lidet af hendes travle Arbejde, men først naar Eggdom hindrer hendes Virksomhed, føles desis tydeligere, hvor allestedsnærværende og omsorgsfuld hun daglig og til alle Tider af Døgn har været. Den trætte Moder er den trætteste af os alle.

Hvad der for alle andre vilde være uoverkommeligt og besværligt, kan hun saa fra Haanden og i bedste Hjerte, fordi hendes Kjerlighed og Opofrelse er saa naturlig og dybt følt; og at hendes Kræfter holder ud, hvor den stærke Mand vilde svigte, skyldes ogsaa hendes varme Hjerte og ærlige Villie.

Derfor, du, Mand eller Esn, tag vare paa din Moders eller Hustrus daglige Liv; søm staaesomt om hendes smaa Fejl, Raad Glæde i hendes lange Arbejdstid, og yd en beredvillig Hjælp for at vise hende en liden Opmuntring eller Paaskjønnelse. Tænk ofte paa, at hendes Nerver er mere anstrængte og sensibele end dine, at hendes Sværg er dybere og varer længere end din; glem ikke, at hendes Glæde bliver Sorkin over hele Familien, og hendes Omfjorg omfatter alle og mangen Gang netop dem, som du ikke tænker paa.

En Moders Kjerlighed er altid levende og findes selv der, hvor ingen synes at mærke det; glem derfor aldrig, at være og opmuntre denne hellige Kib, og søg i den Moders Træthed at finde den værdifulde

ge Følelse, som kun behøver en sluttet Hvilkesbund for paamp at udbræde Glæde og Gammen blandt alle.

Nillandet i Nød!

Egyptens Indvaanere er for Tiden slædt i dødelig Uro. Den frugtbargjærende Nil, som er Landets Ælskne, Haab og Frygt, er ubeklevedt i sin sædvanlige Fylde. En stor Del af Landet ser derfor med Uro Fremtiden imøde, og man gruer for Dyrktid og Hungersnød. Siden Josefs syv magre Kårs Dage og til nu har man aldrig nogenstunde helt kunnet forsikre Marsagerne til denne ægyptiske Plage; men endnu dunklere er Sagen nu, efterat Egypten har mistet Souban, som holdes afslængt af Mahdiens vilde Skarer. Man staar overfor en trostesløs, uopklaret Kjenngjering, hvis Følger, om den skulde gjentage sig, vilde være det underfulde Nildeltaets Ruin.

Thi Nilen har for Aarhundred været Egyptens Livsblod. Om Vinteren og Vaaren ruller den tæt gennem en tør og støvet Sleite. Men om Sommeren stæder underlige Ting. Floden begynder at krene til, vider sig, vider blodbrød og saa grøn; den stiger, den foulmer, den gaar over sine Bredder og breder sig ud over det omliggende Land til Højbernes Fod paa begge Sider. Høje Dalen bliver en Sø, af hvilken Landsbyerne stiger som Der; de er bygget paa kunstige Solde.

Fra Artiden af var denne Nilfigning hjulset velkommen af Egyptens Folk med religiøs Tak og larmende Glæde. Naar deres Fødder laa gjent under det gjødende Vand, takkede de Guderne og holdt sin store Marsfest. Sattensmændens maalte Bandet, som var det skorn, og gjorde Døvsflag over Høften og næste Mars Budget. Muntre Bønder drog brogede Sejlsorte Folket fra Landet til Landet. Og nu holdtes Tyverjagtninger, Vandskampe og Ugeoversvælselser og anden Jbræt, medens blinde Harpeklædere og Mejerjangerer anderholdt det festlige Følke. Og Mad var der nok af, og Drikkevarerne stod saa oplyst som den nærende Nil selv.

Da hvidklæbte Præster med Gudebilleder foran og ander højtidelig Sang gif i slutter Tog til Stranden og kastede i Nilen et Offer af Guld. Thi den var jo deres Lands Liv og er det endnu. Af Naturen og Egypten en regalsøgt, som Nilen og den alene hvert Aar forvandler til en blomstrende Haves.

Ordbøger.

Af de meget eftertragtede engelske danske og danske engelske Ordbøger, har vi tilsalgs forskellige Udgaver, hvoraf kan nævnes: Parfens ..... a 2.25 Porto 10 Cts., Hornbecks engelsk-danske og dansk- engelske til Bind ..... a 2.50. Porto 15 Cts. Lutherforeningens Boghandel, 149 Indiana St., Chicago, Ill.

WIEBE'S.

Hovedkvarteret

— for —

Manufaktur- og hvide Varer, færdigshede Klæder,

Fodtøj, Kaaber, Tæpper, Sengetøj, Gulvtæpper m. m.

er i Wiebes Butik

Enhver søger at komme først, naar Wiebe i

GRAND ISLAND

begynder at uddele sine Godtjøb. Der er en

Jagen, Hastværk og Trængsel

uden Sammenligning efter at komme i Besiddelse af første Plads ved vore af Menneskemassen bejærede Distrikter. Vi ønske ikke at nogen skal omkomme i Skinken, derfor kundgjør vi

Godtjøb for Alle!

Mit Etablissement er propfuldt af Varer, og enhver Artikel er billig og komuær fra Byen „Godtjøbning“

Wiebe har iaar

undertraadt Vare- og Prislisten.

Det koster intet at besøge ham. Kom!

Dansk Salgsmand: T. Nielson.

GRAND ISLAND — — — NEBR.

North Platte Lumber Co.

Howard City, Nebr. — handler med — alle Slags Tømmer og Byggemateriale

God Kvalitet og lave Priser.

Vi sælger til St Paul Priser J. A. Cutler, Manager

varme aadne Foraarskjærter, og med Jordens Foraar brod ogsaa Menneskehedens Foraar frem — Kjerlighedens Religion! Kun for den unge Bige oppe mellem Hjelbene gaves der ingen Pintse, ingen Kjerlighedens Akenbaring. Ingen veltalende Mund havde gjort Evangeliet levende i hende. Det var hun et dødt Bogstav for hende, et blidt Froskorn, der manglede den varme Straale for at det kunde saa Liv hos hende. Ingen Fjendsbue sankede sig ned til hende fra den mørkeblaa Himmel — Noosfulgen paa hendes Skulder var det eneste Kjerlighedsbud! Endelig vaagne Vally op af sine Drømmerier. Hun sendte endnu et Afseedsblik ned til de lystige Landsbyer — derpaa vendte hun sig om og steg op til Højfjeldens stille Enerigioner, op til sit Forvisningssted.

Murzolls Barn.

I sin Timer havde Vally nu forstaaet sin Gang, snart henover hele Strækningen af duftende Alpeurter, snart over dybe Snemarker og brede Moradser. Den gjennemvandede Nat gjorde sig gjældende i hendes Lemmer, de var som lammede, hun vidste neppe, hvorledes hun skulde naa Maalet. Hun stald paa Hænder og Fødder, thi at kjæmpe i 5 Timer om sit Liv med saadanne Hjelpe — det er et haardt Arbejde. Tunge Draaber perlede frem paa Vallys Pande, da hun pludselig som ved et Trykleslag stod foran en Skyveg. Hun havde højet om et Klippehjørne, der havde skult Solen for hende, og nu indhyllede en tæt Raage hende og en iskold Kande tørrede Svøden af hendes Pande. Hendes Fod gled ved hvert Skridt, saa spjelglat var Jorden her. Hun stod paa Is — hun havde alifaa fat sin Fod paa Murzolls-Gletscherne, den højeste Tinde paa Højfjeldene. Her voksede kun endnu det fattigste Bjerggræs frem mellem Kullerfjælene og Sne, omkring glinsende Ishuller, rene Sneflader, der endnu ikke var tilsmudset af Mennesker eller Dyr, bys Vinter. Vally gysede. Dette var Forgaarden til Isbjergene Murzoll, som der gif saa mangt et Eagn og nebe i Dalen, hvor de salige Froskener har hjemme og om hvem Luddard i de lange Vinterastener havde fortalt den lille Vally saa mangt et Eventyr, naar Snestormen hylede omkring Huset. Det blæste spøgelsesagtigt fra disse øde Ismure og Huler, som gamle Strækkelider fra Barndommen, det var som om den mørke Gletscheraand, hvormed Lucard ofte havde jaget hende iseng, naar hun var uldybig, virkelig holdt til her.

Maanefive begyndte efterhaanden at lyse og kjæmpe med det sidste slagrende Dagsskær om Herredømmet.

Nede i Dalene var det Nat. Høst og her var det som om der skinnede et lille Lys op til hende, neppe synlig for det blotte Øje. Nu gif de til No hendes sluttige Veninder beredede. Hvor godt de havde det — et hyggeligt Hjem, hvor de havde det — et hyggeligt Hjem, hvor de hvilede trygt efter Dagens Arbejde — maaste de endog halvt isvovk, bag de brogede Gardiner foran det lille Vindue, lyttede til deres Kjæresters Sang — kun hun var ensom og forsløbt, givet til Pris for alle Strækkelider, hendes Hjem var denne uhyggelige Hytte, gjennem hvis Glugger Binden pek ind til hende.

O, Fader, Fader, kan Du virkelig bringe det over Dit Hjerter? udraabte hun højt; men kun Nattevindens Susen svarede paa hendes Raab. Maanen steg højere og højere op, Lysstrålerne i Vest tabte deres gyldne Glans og skinnede nu kun som Messing paa den mørke Aftenhimmel. Omridsene af Hjelbene forandrede sig og ubvide sig i det dobbelte Lys. Truende stuede hendes nærmeste Nabo, den kjæmpemæssige Similaun, ned paa hende. Alle Kjenpehøderne rundt omkring stredede fjendtlige paa hende, fordi hun vovede at lytte til deres nattlige Færd. Det var som om de alle, først efter Vallys Ankomst, var bleve saa rolige og stille, — som et Selskab, der afshandler Hemmeligheder, pludselig forstummed, naar en Fremmed træder ind i deres Kredse.

Der stod hun, den hjælpeløse Menneskestikkelse, saa ganske alene midt i den stille, fide Isverden, saa uopnaelig højt over alt Levende — saa fremmed i det uhyggelige Selskab af Ether og Gletscher, i den forferdelige, hemmelighedsfulde Stilhed!

Nu er Du ganske alene her i Verden, streg det i hende. Der overfaldt hende en usigelig Angest. Det var hende pludselig som om hun maatte fortæbes i det vide, oversnelige Rum, og ligesom fagende efter Hjælp, klamrede hun sig til Klippeveggen og trykkede det bankende Hjerter mod den kolde Stenmæss.

Hvad var der foregaaet med hende i denne Time? Hun vidste det ikke selv — men det var som om den Sten, hvortil hun trykkede det unge, varme, forfagte Hjerter, havde udsvovet en hemmelighedsfuld Magt over hende, thi denne Time havde gjort hende haard og kold, som om hun virkelig var Murzolls Barn.